

[Pia Kjærsgaard]

går Tinget over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 13).

Anden næstformand (Ivar Hansen):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Kaj Poulsen (S):

Som det er sagt, er dette en fortsættelse af den debat, vi havde den 22. maj 1985. Det eneste, der er forandret, er, at kreativiteten hos Fremskridtspartiet har udviklet en ny tekst, hvor man har taget »fuld fagforeningsfrihed« ud og sat »organisationsfrihed« ind.

Jeg havde faktisk regnet med, at jeg skulle nøjes med at henvise til den helt fremragende tale, mit partis ordfører holdt på daværende tidspunkt, men jeg synes jo nok, at statsministerens lyrik i denne sag var noget forskellig fra den opfattelse, regeringen gav udtryk for den 22. maj 1985, ligesom der også var overraskende meldinger i statsministerens redegørelse, som jeg naturligvis vil kommentere.

Statsministeren fik fastslået, sagde han, ved Højesteret, at det fagretlige system havde behandlet denne sag om HT-chaufførerne efter de retningslinjer, som vi kendte i forvejen. Det fagretlige system har bevist, at det var det, der kunne klare sagen. Regeringen kunne have undgået at udbetale penge til bisiddere osv. i denne sag for at vise sin hensigt. Det fagretlige system viste, at det fungerede. Det, der var overraskende i statsministerens tale, var, at statsministeren sagde, at ved de usaglige afskedigelser i denne sag var det ikke nogen stor godtgørelse. Senere viste det sig, at afskedigelserne fik et andet prædikat, nemlig »ulovligt«, og det var heller ikke overraskende.

Jeg synes, at den holdning, statsministeren gav udtryk for, var et spændende udgangspunkt for den lovgivning, som Folketinget skal til at se på vedrørende tryghed i ansættelsen og erstatninger for usaglige afskedigelser på det private arbejdsmarked. De må ikke være illusoriske, sagde statsministeren. Det er klart, at det må indgå i overvejelserne, når Folketinget skal tage stilling til en kommende tryghedslovgivning. Jeg skal på baggrund af de takter, der er lagt op til fra fore-

spørgernes side, og på baggrund af den debat, vi havde sidste år, nævne, hvad specielt Venstre og Fremskridtspartiet mente var problemer i denne sag. Det var, at nu kunne fagforeningerne jo bare beskæftige sig med faglige spørgsmål og så lade det politiske ligge osv., og det var i og for sig også det budskab, fru Pia Kjærsgaard gav her. Jeg skal ganske, ganske kort læse et digt op om, hvad der er holdningen i dansk arbejderbevægelse med hensyn til det at blande politik ind i det faglige arbejde. Digtet er af Carl Scharnberg og hedder »De Forsigtige«.

De forsigtige siger: Bland ikke politik ind i det faglige arbejde.

Jeg siger: Alt er politisk. Spørgsmålet om dit arbejde, dine vilkår, vor hverdag, vor fremtid.

Alt er politisk. Må vi ikke snakke politik, er det som at trække tænderne ud af munden på mennesker, så man ikke mere kan tygge det daglige brød. Så er der kun søbemaden tilbage.

De forsigtige siger: Bland ikke politik ind i fagbevægelsens arbejde.

Jeg siger: Enhver faglig kamp er politisk: Den bestandige kamp mellem dem, der skaber værdierne, og dem, der tar resultaterne af andres arbejde, mellem dem, der har retten til at lede og fordele, og dem, man bestandig søger at lamme med ordene: Bland ikke politik ind i fagbevægelsens arbejde.

Lykkes det for de forsigtige, der har opgivet håbet

om at ændre det bestående, at gøre søbemat til dagens ret for småfolk, vil kræfter og livsvilje langsomt tæres bort af underernæring.

Til den tid vil de besiddende i dyb taknemlighed belønne de forsigtige, der med deres politiske handling bidrog til at sikre, at magten og æren og retten til de skabte værdier tilhører de få indtil videre.«

Jeg tror, det er det, denne debat drejer sig om. Den drejer sig om at få frataget de svage grupper i samfundet deres mulighed for at